

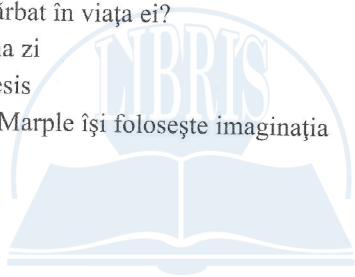

Cuprins

Maiorul Palgrave spune o poveste

1	Maiorul Palgrave spune o poveste	9
2	Miss Marple face comparații	20
3	Moarte la hotel	30
4	Miss Marple solicită o consultație medicală	35
5	Miss Marple ia o decizie	39
6	Dis-de-dimineață	46
7	O dimineață pe plajă	51
8	O discuție cu Esther Walters	63
9	Domnișoara Prescott și alții	71
10	Se iau măsuri în Jamestown	80
11	Seara la Golden Palm	84
12	Păcatele vechi aruncă umbre lungi	94
13	Victoria Johnson iese din scenă	100
14	Investigația	105
15	Investigația continuă	113
16	Miss Marple cere ajutor	124
17	Domnul Rafiel preia controlul	138
18	Tot felul de bârfe	153
19	La ce este bun un pantof	164
20	Alarmă în miez de noapte	170
21	Părererea lui Jackson despre cosmetice	180

22 Un bărbat în viața ei?	188
23 Ultima zi	195
24 Nemesis	202
25 Miss Marple își folosește imaginația	210
Epilog	217

Capitolul I

Maiorul Palgrave spune o poveste

— De exemplu, povestea asta cu Kenya, zise maiorul Palgrave. O mulțime de tipi sunt trimiși acolo cu forța, fără să știe nimic despre acel loc! Iar eu am ajuns să-mi petrec paisprezece ani din viață acolo. Cei mai buni ani din viață, de fapt...

Bătrâna Miss Marple dădu din cap cu condescendență. În timp ce maiorul Palgrave continuă să-i dea detalii, oarecum neinteresante, despre viața personală, femeia își urmă firul gândurilor. Totul îi suna foarte familiar. Varia doar locația. În trecut, era vorba în special de India. Maiori, colonei, generali-locotenent și toate cuvintele care îi deveniseră în timp atât de cunoscute: Simla, cărăuși, tigri, Chota Hazri – Tiffin, Khitmagars și așa mai departe. În cazul maiorului Palgrave, noțiunile erau puțin mai diferite: safari, Kikury, elefanți, swahili. Însă tiparul era, în esență, același. Un bărbat trecut de prima tinerețe care avea nevoie de un ascultător pentru a retrăi vremurile când fusese fericit. Zilele în care avea spatele drept, când vederea îi era bună și auzul, ascuțit. Unii interlocutori fuseseră foști soldați prezentabili, alții, din păcate, îngrozitor de urâți. Maiorul Palgrave, cu fața vânăță și cu un ochi de sticlă, și, în ansamblu, cu înfățișarea unei broaște umflate, aparținea celei de-a doua categorii.

Miss Marple îi tratase pe toți cu aceeași blândețe. Ascultase răbdătoare, prefăcându-se atentă, dând aprobator din cap din când în când, urmându-și propriul fir al gândurilor și savurând propriile momente de bucurie, în acest caz, albastrul-închis al Mării Caraibelor.

„Ce drăguț din partea dragului de Raymond, se gândi ea plină de recunoștință, cât de amabil...“ Nu-și putea explica ce anume îl făcea să se zbată atât pentru bătrâna lui mătușă. Din conștiință, probabil, datorită sentimentului de castă pe care îl nutrea? Sau poate chiar îi era simpatică...

Se gândi că, de fapt, chiar o plăcea – întotdeauna o plăcuse – într-un fel oarecum exasperat și pretențios! Prin felul în care încerca întotdeauna să o țină la curent cu ultimele evenimente. Prin felul în care îi trimitea cărți. Romane moderne. Atât de grele – despre acei oameni atât de puțin simpatici, care făceau lucruri atât de ciudate, încât, aparent, nu le plăceau nici măcar lor. Cuvântul „sex“ nu se rostea în tinerețea lui Miss Marple, însă fusese pus în practică de nenumărate ori – cu toate că nu se vorbise prea mult despre asta, oamenii se bucuraseră de el mai mult decât în prezent sau, cel puțin, așa i se părea ei. Deși de obicei era etichetat drept Păcat, nu se putea abține să nu se gândească la faptul că era preferabil etichetei pe care o primise astăzi – un fel de Datorie.

Privirea îi poposi o clipă pe cartea care îi zăcea în poală, deschisă la pagina douăzeci și trei (pagină de care nu mai simțea nici un imbold să treacă!)

– Vreți să spuneți că n-ați avut nici o experiență sexuală până acum? întrebă tânărul neîncrezător. La vârsta de nouăsprezece ani? Dar trebuie. E de o importanță vitală.

Fata își lăsă capul în piept, iar părul gras și drept îi căzu peste față.

– Știu, băigui ea. Știu asta.

Tânărul se uita la ea, la hainele ei, un pulover vechi și pătat, la picioarele goale, la unghiile murdare, îi simțea mirosul de untură răncedă... Se întreba de ce o găsea înnebunitor de atrăgătoare.

Și Miss Marple se întreba același lucru. „Nu mai spune! Să ți se impună începerea vieții sexuale la fel cum ți se recomandă să iei suplimente de fier. Bieții tineri...“

„Draga mea mătușă Jane, de ce trebuie să-ți ascunzi capul în nisip asemenea unui struț simpatic? Continui să fii tributară vieții tale bucolice. Viața adevărată, asta e tot ce contează.“

În acest fel, Raymond – ca și mătușa lui, Jane – rămăsese uimit, iar ea se văzuse nevoită să recunoască. Da, din păcate, era puțin de modă veche.

Deși adevărata viață rurală nu avea nimic idilic. Oamenii asemenea lui Raymond erau atât de ignoranți! Cât timp lucrase într-o parohie, Jane Marple înțelesese suficient de bine ce înseamnă viața la țară. Nu simțea nevoia să vorbească despre lumea de acolo și cu atât mai puțin să scrie despre ea – însă o cunoștea foarte bine. Mult sex, normal sau mai puțin normal. Viol, incest, perversiuni de toate felurile. (Unele despre care nu păreau să aibă habar nici măcar băieții școliți la Oxford, care scriau cărți.)

Miss Marple se reîntoarce la momentul actual și reluă firul povestirii maiorului Palgrave...

– O experiență foarte neobișnuită, îl încurajă ea. Foarte interesantă.

– V-aș putea spune și mai multe. Unele lucruri care, desigur, nu sunt potrivite pentru urechile unei doamne.

Cu naturalețea provenită din practica îndelungată, Miss Marple își dădu acordul clipind galant, iar maiorul Palgrave își continuă versiunea eufemistică a unor obiceiuri tribale, în timp ce Miss Marple se gândi din nou la iubitul ei nepot.

Raymond West era un romancier de succes cu un venit important, care făcea tot ce-i stătea în putință pentru a-și ajuta bătrâna mătușă. Iarna trecută suferise de o pneumonie urâtă, iar doctorii îi recomandaseră o climă mai caldă. În felul lui manierat, Raymond îi sugerase o excursie în Indiile de Vest. Miss Marple se împotrivi din cauza cheltuielilor, a distanței, a călătoriei dificile, din cauză că trebuia să-și abandoneze casa din St Mary Mead. Însă Raymond se ocupase de tot. Un prieten care scria o carte avea nevoie de un loc liniștit la țară.

– O să aibă grijă de casa ta. E un individ foarte pedant. E homosexual, adică...

Apoi Raymond se oprise stânjenit – însă cu siguranță că până și bătrâna sa mătușă Jane auzise de homosexuali. După aceea, el continuase să facă aranjamentele pentru următoarea etapă. În ziua de azi e foarte ușor să călătorești. Va merge cu avionul – o altă prietenă, Diana Horrocks, pleca în Trinidad și se va asigura că mătușa Jane va ajunge cu bine acolo, iar la St Honoré va locui la Golden Palm Hotel, care era condus de familia Sanderson. Cel mai drăguț cuplu de pe lume! Ei se vor îngriji ca mătușii Jane să nu-i lipsească nimic. O să le scrie imediat.

Din păcate, soții Sanderson se întorseseră în Anglia, însă cei care le preluaseră afacerea, soții Kendal, fuseseră foarte amabili și prietenoși și îl asiguraseră pe Raymond că nu avea de ce să-și facă griji în privința mătușii sale. Pe insulă se afla un doctor care se putea ocupa de situațiile de urgență și ei înșiși vor veghea asupra confortului și sănătății ei.

Și chiar așa fusese. Doamna Kendal era o blondă ingenuă în jur de douăzeci de ani, care părea tot timpul binedispusă. Ea o întâmpinase cu căldură pe bătrână și se străduise să o facă să se simtă cât mai confortabil. Soțul ei, Tim Kendal, slab, negricios, de treizeci și ceva de ani, fusese, la rândul său, întruchiparea amabilității.

Așa că Miss Marple se afla aici, departe de clima aspră din Anglia, având un bungalow drăguț doar pentru ea, înconjurată de indiene tinere și prietenoase gata să-i sară în ajutor, cu Tim Kendal care o aștepta în sala de mese și îi spunea o glumă în timp ce îi recomanda meniul zilei, la o aruncătură de băț de plajă și de malul mării, unde putea să stea într-un scaun de nuiete și să privească turiștii. Erau chiar și câțiva oaspeți mai în vârstă care îi țineau companie. Bătrânul domn Rafiel, doctorul Graham, reverendul Prescott și sora acestuia, precum și companionul ei din momentul de față, maiorul Palgrave. Ce altceva și-ar mai fi putut dori o doamnă în vârstă?

* Era regretabil – iar Miss Marple se simțea vinovată până și să recunoască față de ea însăși – că nu era atât de mulțumită pe cât s-ar fi convenit să fie. Clima era caldă, plăcută – și îi făcea atât de bine la reumatismul ei! – un peisaj deosebit, deși poate puțin cam monoton. Atâția palmieri! Toate zilele semănau între ele. Nu se întâmpla nimic. Nu era ca la St Mary Mead, unde în fiecare zi se petrecea undeva ceva. Nepotul său comparase odată viața din St Mary Mead cu fundul unui iaz, iar ea replicase indignată că, dacă analizai la microscop o probă de pe fundul unui iaz, ajungeai la concluzia că viața era în toi chiar și acolo. Da, într-adevăr, în St Mary Mead tot timpul se întâmpla câte ceva. În mintea lui Miss Marple se derulau pe rând incidentele: greșeala comisă la prepararea siropului de tuse pentru domnișoara Linnett, comportamentul foarte ciudat al tânărului Polegate – cu ocazia vizitei pe care i-o făcuse mama lui Georgy Wood (dar oare chiar era mama lui?) –, adevăratul motiv al certurilor dintre Joe Arden și soția lui. Atât de multe probleme care iscau nesfârșite ore de speculații! Tare și-ar fi dorit să fie și aici ceva care să-i stârnească interesul și să merite explorat!

Înțelese că maiorul Palgrave abandonase Kenya și trecuse la granița de nord-vest, narând acum peripețiile sale

ca subaltern. Din nefericire, maiorul o întreba acum cu mult entuziasm în voce:

– Spuneți și dumneavoastră, nu sunteți de acord cu mine?

Experiența o învățase pe Miss Marple cum să reacționeze în astfel de situații.

– Nu cred că am suficientă experiență încât să judec astfel de situații. Din păcate, am dus o viață destul de izolată și lipsită de pericole.

– Și nici nu ar fi trebuit ca lucrurile să stea altfel, spuse galant maiorul Palgrave.

– Dumneavoastră, în schimb, ați dus o viață foarte plină, răspunse Miss Marple, hotărâtă să nu-și trădeze momentele de plăcută neatenție.

– Nu mă pot plânge, admise maiorul Palgrave cu falsă modestie. Ba din contră. Încântător loc, adăugă el privind apreciativ în jurul său.

– Da, într-adevăr. Dar totuși, se întâmplă vreodată ceva pe aici? nu se putu abține Miss Marple.

Maiorul Palgrave se uită lung la ea.

– O, ba da. O mulțime de scandaluri... nu? Ei bine, v-aș putea spune...

Însă Miss Marple nu scandaluri dorea. Nu e bine să te amesteci în scandalurile din ziua de azi. Era vorba doar de femei și bărbați care își schimbă partenerii și doresc să atragă atenția asupra lor, în loc să încerce să fie cât mai discreți și să se rușineze de faptele lor.

– A avut loc chiar și o crimă acum vreo doi ani. Un bărbat pe nume Harry Western. S-a scris mult despre el în ziare. Probabil că ați auzit și dumneavoastră de acest caz.

Miss Marple dădu din cap fără entuziasm. Nu fusese genul ei de crimă. Făcuse vâlvă mare, mai ales pentru că toți cei implicați erau foarte bogați.

Fusese destul de evident că Harry Western îl împușcase pe Conte de Ferrari, amantul soției lui, și la fel de evident că alibiul său atât de bine pus la punct fusese cumpărat cu bani. După toate aparențele, toți băuseră peste măsură și se răspândiseră care-ncotro. Nu erau oameni prea interesați, se gândi Miss Marple, deși, fără îndoială, era foarte spectaculos să-i urmărești. Însă, în mod cert, nu erau pe placul ei.

– Și dacă mă întrebați pe mine, aceasta nu a fost singura crimă din perioada respectivă, zise el dând din cap și făcând cu ochiul. Am avut și eu suspiciunile mele... ei bine...

Miss Marple scăpă ghemul de lână, iar maiorul se aplecă și i-l ridică de pe jos.

– Că veni vorba de crimă, reluă el, am întâlnit la un moment dat un caz foarte interesant. De fapt, nu eu însumi.

Miss Marple zâmbi încurajator.

– Într-o zi, la club, din vorbă în vorbă, unul dintre băieții a început să spună o poveste. Era de profesie medic. Era vorba de unul dintre cazurile lui. Un tânăr i-a bătut la ușă în toiul nopții. Soția lui se sinucisese. Nu aveau telefon, așa că, după ce a tăiat sfoara cu care se spânzurase soția sa și a făcut tot ce i-a stat în putință, s-a urcat în mașină și a pornit să caute un doctor. Ei bine, nu era moartă, însă nici departe nu era. Ori-cum, a supraviețuit. Tânărul părea foarte atașat de ea. Plângea ca un copil. Remarcase că se purtase mai ciudat în ultimul timp, puseuri de depresie și chestii de genul ăsta. Ei bine, cam asta a fost. Totul părea în regulă. Dar, de fapt, după vreo lună, soția acestui individ a luat o supradoză de somnifere și a murit. Trist caz!

Maiorul Palgrave se opri și dădu din cap de câteva ori. Din moment ce era evident că mai urmau și alte detalii, Miss Marple așteptă continuarea.

– Și cu asta basta, ați fi tentată să spuneți. Nimic ciudat aici. O femeie nevrotică, nimic neobișnuit. Însă cam după un